

divendres, 14 de setembre de 2018

Minut de silenci a la FDET en record de l'alumna Estela de la Fuente Puig

Aquest 14 de setembre s'ha fet un minut de silenci a la Facultat de Dret, Economia i Turisme de la Universitat de Lleida en record d'Estela de la Fuente Puig. Aquesta alumna del Grau de Dret va perdre la vida aquest passat mes d'agost en un accident de trànsit.

Durant l'acte la vicedegana de la FDET Núria Camps ha llegit un fragment del poema de Miquel Martí i Pol "Lletra a Dolors". A l'acte hi ha assistit la degana de la FDET Maria José Puyalto, els pares i el germà de l'Estela, i representants de tota la comunitat universitària, docents, alumnes i amics.

Galeria de Fotos

*Em costa imaginar-te absent per sempre.
Tants de records de tu se m'acumulen
que ni deixen espai a la tristesa
i et visc intensament sense tenir-te.
No vull parlar-te amb veu melangiosa,
la teva mort no em crema les entranyes,
ni m'angoixa, ni em lleva el goig de viure;
em dol saber que no podrem partir-nos
mai més el pa, ni fer-nos companyia;
però d'aquest dolor en trec la força
per escriure aquests mots i recordar-te.
Més tenaçment que mai, m'esforço a créixer
sabent que tu creixes amb mi: projectes,
il·lusions, dissenys, prenen volada
per tu i amb tu, per molt distants que et siguin,
i amb tu i per tu somnio d'acomplir-los.
Te'm fas present en les petites coses
i és en elles que et penso i que t'evoco,
segur com mai que l'única esperança
de sobreviure és estimar amb prou força
per convertir tot el que fem en vida
i a créixer l'esperança i la bellesa.
Tu ja no hi ets i floriran les roses,
maduraran els blats i el vent tal volta
desvetllarà secretes melodies;
tu ja no hi ets i el temps ara em transcorre*

*entre el record de tu, que m'acompanyes,
i aquell esforç, que prou que coneixes,
de persistir quan res no ens és propici.
Des d'aquests mots molt tendrament et penso
mentre la tarda suaument declina.
Tots els colors proclamen vida nova
i jo la visc, i en tu se'm representa
sorprenentment vibrant i harmoniosa.
No tornaràs mai més, però perdures
en les coses i en mi de tal manera
que em costa imaginar-se absent per sempre.*